

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

Redactor:
Prot. Dr. P. Deheleanu

APARE DUMINECA

PASTORALA

I. P. S. Locotenent de Patriarh al României

JUSTINIAN

Cu prilejul alegerilor pentru Marea Adunare Națională-Constituantă

Iubit Cler și popor,

Din îndemnul lui Dumnezeu, ca păstor sufleteș al vostru și din încredințarea Sf. Sinod, îndreptăm către voi, acest duhovnicesc cuvânt, privitor la noua ehivernisire a Țării noastre, precum și la iconomia legată de această ehivernisire, a Bisericii Ortodoxe Române.

Precum știți, în urma actului dela 30 Decembrie 1947, poporul român a dobândit libertatea să-și clădească noua formă de Stat, Republica Populară Română și să statornicească astfel regimul democratic: calea unor neașteptate și mărețe înfăptuiri. Pentru întemeierea Republicii, întărirea stăpânirii democratice și înfăptuirile de viitor, Frontul forțelor populare ale Țării se înfățișează înaintea poporului, pentru a căpăta puteri noi și pentru a așeza la cârma Statului platra de temelie a vieții obștești: Constituția Republicii Populare Române.

Prin doctrina, predaniile și așezămintele sale canonice, precum și prin întrupările sale morale, Biserica Ortodoxă este Biserica poporului, cu care a suferit și a luptat, atât pentru devenirile mai bune ale traiului pământesc cât și pentru năzuința către mântuirea sufletească a omului. Prin aceasta Biserica Ortodoxă a ajutat istoria către îndeplinirea democrației, în care se pot realiza din plin poruncile evanghelice. În acest înțeles, împletirile Bisericii Ortodoxe Române cu duhul democratic sunt de netăgăduit, fiindcă atât Legea după care se cârmuește cât și organele sale de conducere, au fost întocmite cu voința și prin aleșii poporului.

De aci, și îndreptățirea ei de a lămuri poporul oridecâteori se pune la cale destinul său și de a cerceta actele mari care hotărăsc mersul vieții populare.

Unul din aceste acte, care va veni în desbaterea poporului, prin reprezentanții săi, este și noua Cons-

tituție. Ea este legea de temelie a viitoarei noastre așezări și din ea decurg orânduirile generale și legiurile obișnuite, în marginile cărora se vor desfășara toate laturile traiului nostru și deci și cele ale ființei noastre sufletești.

Din acest punct de vedere, Biserica Ortodoxă Română constată că în noua Constituție s'au înscris principii care garantează libera participare a religiozității.

Astfel, principiul că întreaga putere de Stat vine dela popor și aparține poporului este în concordanță cu poruncile Evangheliei: „Supuneți-vă unul altuia și așa veți plini legea lui Hristos”.

Alte principii privesc bunuri materiale și mai ales spirituale pentru care din totdeauna Biserica creștină a luptat, ca să le aducă în câmpul împlinirii.

Respectarea și apărarea proprietății particulare, înscrise în noua Constituție, încurajează năzuința omului către muncă, propășire și în deosebi către întemeierea familiei, instituție sfântă pentru Biserica și socotită între tainele ei. Tot așa de aproape de inima bisericii este și proprietatea obștească, acele bunuri comune ale poporului, — ca: subsolul, apele, poșta, telegraful, telefonul și radio-ul —, despre care vorbește proiectul de Constituție. O găsim în practica vechilor creștini și aratăată în Faptele Apostolilor.

Fiecare om trebuie să muncească. Munca asigură viața, iar când munca este apărută, când ea nu este furată prin silnicie sau viclesug, poporul întreg prosperă și fiecare om este mulțumit și fericit.

Munca este pusă la temelie proiectului noului Constituții, după cum ea este principiul cel mai înalt al moralei creștine, întemeiată de Apostolul Pavel când zice: „Cine nu muncește, să nu mănânce”. (II Tesaloniceni III, 10); principiu care a dus și care va trebui să ducă la desființarea robiei fizice și a

impărării economice. Statornicind obligația muncii, noua Constituție asigură și dreptul la muncă; adică la foloasele ei, așa cum spune și Sf. Evanghelle: „Vrednic este lucrătorul de plata sa“. (Matei X, 10). Și mai asigură și dreptul la odihnă prin felurite înlesniri, pentru întremarea puterilor, pentru ca munca să nu pară o osândă.

Statul va purta apoi grija sănătății publice și va asigura ocrotirea acelor care nu pot munci din cauze străine de voința lor, de acord cu duhul filantropiei creștine.

În aceeași măsură se desprind din Legea de bază a Țării bunurile spirituale, aprobate și poruncite de Biserica Ortodoxă Română.

Astfel, sunt asigurate libertățile individuale și obștești, capacitatea spirituală și cea materială a omului, conviețuirea pașnică, înfrățirea și unirea naționalităților din Țară, de care vorbește Apostolul Pavel prin cuvintele: „Nu mai este Iudeu, nici Elin, nu mai este rob, sau slobod, nu mai este parte bărbătească, nici parte femească, pentru că în Iisus Hristos voi toți una sunteți“. (Galateni III, 28).

La fel și cu îndreptățirea în fața Justiției. Prin instanțele populare de judecată, prin instituirea așezărilor populare și prin egalitatea deplină în fața legilor, noua Constituție asigură cu adevărat o bună împărțire a dreptății. Acest lucru e lucru sfânt și dumnezeesc. Despre el altă dată prorocul zicea: „Vai de legiuitorii care fac pravili nedrepte și de judecătorii care scriu hotărâri silnice, ca să îndepărteze pe cei săraci dela judecată, să răpească dreptatea oropștiilor poporului meu, să prade pe văduve și să despoaie pe cei orfani“. (Isaia X, 1—2).

Dar bunul spiritual cel mai înalt este libertatea conștiinței, libertatea religioasă. Ea este garantată de Stat prin noua Constituție. Prin aceasta se asigură Bisericii Ortodoxe Române exercițiul ei neștirguit și îi dă siguranța încetării oricărui fel de favoritism, înlătură întrecerile profesionale și sectare prozelitismul și privilegiile materiale sau morale, de care s'a bucurat în trecut conducerea unui anumit cult care nu este așa de aproape de popor ca noi. Acest lucru a fost posibil numai pentru că această conducere avea sprijinul unor factori conducători, astăzi excluși dela exercițiul puterii publice.

Pe temeiul garanției Statului, Biserica Ortodoxă Română își vede asigurate prin Constituție organizațiile și putințele sale de existență. De asemenea ea nu va fi lipsită de uneltele sale misionare de menținerea nivelului de credință (presă, colportaj, așezăminte de cultură) și că se va proteja sursele sale de existență.

Prea Cucernici Preoți și iubiți credincioși.

Cu aceste cheazăii evanghelice și cu asigurările înscrise în Legea fundamentală a Țării, Constituția Republicii Populare Române, pășiți cu încredere la întemeierea de țară nouă.

Voi, cinstiților clerici de toate treptele, lămuriiți poporul dreptcredincios asupra cuprinsului ziditor al Constituției, îndemnându-l la sprijin și la o dreaptă alegere a trimișilor săi în adunarea legiuitoare a Țării.

Poporul, prin Frontul Democrației Populare (F. D. P.), își așează azi temelii noi de viață. Fii alături de popor.)

Iar voi, binecinstitorilor fii ai Bisericii Ortodoxe, fiți încredințați că prin întărirea așezării democratice a Țării, deschideți drumuri noi către bună stare și către apărarea dreptului vostru de închinare și de mântuire sufletească.

Uniți în Dumnezeu, în cuget curat și în doriri sfinte pentru scumpa noastră Țară și pentru poporul său, păstorul vostru sufletec vă dorește îndelungată sănătate și vă trimite arhieresti binecuvântări.

IUSTINIAN

Patriarh Locotenent al României

Tata și fiul

(Mt. 7, 9-10)

De unde știe Mântuitorul așa de precis că un tată nu dă fiului său piatră când îi cere pâine și șarpe sau scorpie atunci când îi cere pește sau ou? De unde?

Intr'un timp locuiam pe același coridor cu un meseriaș rău și bețiv. Când se așeza la masa cu mâncare, parcă era mai îmbuțnat decât la orele de lucru. Nu se uita decât în jos, deși o pasăre proastă de curte: găina, nu-și înghite sorbitura de apă până nu-și ridică ochi către cer. Acest tată veșnic în-nourat, întindea bucata de pâine la ucenicul său, care îi era și fiu, i-o întindea răstit și scrâșnind: „Măăănci piităă! ? Și bietul prunc apuca pita tremurând și cu lacrimi în ochi. Pâinea îmbiată în forma aceasta, cine știe, s'o fi prefăcut piatră în mâna lui chinuită de munci grele.

„Omul bun scoate lucruri bune din visteria inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele“... Despre Mântuitorul aproape nu știm nimic până la treizeci de ani. Abia atunci intră în viața în afară de casă. Până acoalea, ca și când ar fi fost numai copil lângă părinți și nimic mai mult. Copilăria lui Hristos e aproape îndoită în ani față de copilăria altor oameni. Alți copii, bieții, sunt slugi sau ucenici înainte de vreme; unii fug de-acasă. Iisus, își vine să crezi că n'a avut în pruncie o viață mai fericită decât aceea alătura de părinții lui. Dacă ar fi fost Maria și Iosif niște părinți care întindeau fiului lor oul cel așa de hrănit pentru trupul plăpând cu gestul cu care ai întinde cea mai mare sperietoare pentru copil: scorpia, apoi cu siguranță că pruncul Iisus ar fi părăsit mai de vreme casa din Nazaret.

Domnul Hristos numai așa o știa și-o concepea familia, așezarea la masă, împărțirea hranei, grija de copii, așa cum a avut parte de ea. De aceea scoate din visteria inimii Sale, iconă atât de duioasă despre tată și fiu, fiindcă tatăl său adoptiv a avut răbdarea, tactul și iubirea datorate copilului. Pâinea, peștele, oul, mierea și celelalte alimente întinse de Iosif lui Iisus, s'au prefăcut numai în sănătate și voieșie. Copilul Iisus, n'o fi știut ce-i aceea vorbă aspră și răstită, n'o fi avut să fugă din calea vorbelor părintești, așa cum fugi de veninul viperei și al scorpiei.

Tara prunciei lui Iisus adăpostește vre-o 20 de soiuri de șerpi și vreo 8 de scorpії scârboase. Cea mai periculoasă e scorpia neagră și mare de vre-o 15 cm. Altele sunt galbeni, cafenii, albe, roșii și vârgate. Naturalistul Tristram e de părere că tot sub a treia piatră a Palestinei se ascunde o scorpie: spaima copiilor.

Pâine-piatră, pește-șarpe, ou-școrpie! Tot sub a treia piatră se adăpostește o scorpie scrie Tristram. Poate că există pe undeva ceva și mai insuficient și mai trist. Tot în a treia casă lipsește oul, mierea, laptele, și poate că există în schimb „scorpia“, „mătrăguna“, tutunul, alcoolul și alți vrăjmași ai sănătății trupești și sufletești ai copilului.

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n'aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita...“ (Is. 49, 15). Și aceasta se poate întâmpla. Sunt și mame care-șiucid fătul sau își părăsesc copiii, după cum sunt tați care nu oferă fiilor lor toată viața decât veninul exemplilor rele.

Intr'o poezie se descrie întâlnirea în pragul bisericii a două Cortegii. O mamă intra cu pruncul în brațe spre a-l boteza, tocmai când o alta își scotea în sicriu copilul prohodit. Privirile li s'au încrucișat, inimile le-au tresărit. Mama cu noul născut s'a uitat la sicriu și a început să plângă, aceea cu sicriul s'a uitat la perina înfășată și a început să zâmbească cu nădejde. Da, o mamă, cu dreptate, poate zâmbi sau plânge, căci în mâna ei stă viața și moartea copilului, oul și scorpia, perina de botez și sicriul.

Nu dai fiului tău piatră, dar îi dai ineptia exemplului rău și-a vorbelor otrăvitoare. Ii întinzi huzurul, chiuleala, obrăznicia, nesupunerea etc.

Dă fiului tău numai pâine, ou, miere și lapte, atât în înțeles literar cât și figurat, și n'ai să plângi prea mult în viață. Iubește-ți fiii, cum își iubește Dumnezeu pe ai lui.

Pr. Gh. Perva

P. C. Părinți sunt rugați a nu uita să-și achite cotizațiile la Fondul de Ajutor.

Educația ascetică a preoțimii

În pregătirea preoților nu e de mică importanță latura ascetică. Ar fi greșit să se creadă că intelectualii ar pretinde necondiționat preot erudit. Adevărat, trebuie să se țină seamă, în orice caz, de ceea ce poate să facă un preot prin știință, dar tot așa și de ceea ce poate să obțină prin calitățile sale sufletești. Ap. Pavel zicea: „Propovăduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea duhului și a puterii“. Ap. Pavel a scris despre episcopi și preoți că trebuie „să aibe mărturie bună și dela cei din afară, ca să nu cadă în ocară. Preotul trebuie să se distingă prin viață neprihănită, deoarece intelectualul nu-și încredințează sufletul decât celui preot care e curat ca diamantul. Viața neprihănită, împreună cu zel și știință, e cea mai mare cerință. Sf. Grigorie Teologul spunea: Viața preotului e Evanghelia poporului. Toți privesc viața preotului și nu-i dătător de ton ce spune preotul, ci cum trăiește și cum își îndeplinește îndatoririle sale. Și dacă nu putem spune, cum spunea odinioară Mântulorului: „Cine poate să mă vădească pe mine de păcat“, atâta se poate pretinde dela fiecare preot să nu aibe scăderi serioase, așa încât cei ce ar eleveti viața lui cea întru Hristos să se rușineze, cum spune Ap. Pavel.

Necredincioșii răspândesc superstiții printre locuitorii orașelor mari. Vedem, cu părere de rău și amărăciune, cum unii strâng în mână nasturul dela haină, când văd pe stradă preot. Diavolul le ispitește inima și-i face să creadă că din fiecare preot isvorește un fluid vătămător, care numai în felul acesta poate să fie contrabalansat. Ar fi bine ca aceasta superstiție să fie adevărată în oarecare măsură. Adecă fiecare preot să fie un stâlp de foc încălzitor. Să isvorească din fiecare preot acea iubire față de sufletele nemuritoare, de sub puterea căreia nimeni să nu se poată subtrage, ca oricine va veni în atingere cu noi să fie mai bun. Pentru fiecare preot cel dintâiu credincios e sufletul său, de aceea să grijim, cum se cuvine, de sufletul nostru. Să nu uităm spusele Sf. Ciprian. *Preotul care ține Ev. lui Hristos, poate fi omorât, dar nu poate să fie învins.* Munca cea grea pe care o pretinde pastorația nu poate să fie făcută decât cu un număr suficient de preoți. Rămâne însă lozinca: Mai bine preoți puțini și buni, decât mulți și răi. Mai bine să rămână posturile de preoți vacante ani dearândul, decât să fie implinite cu preoți de aceea, cari îndeplinesc, fără zel și cu superficialitate, aceasta slujbă sublimă la care și ingerii lui Dumnezeu nu îndrăznesc să privească decât cu frică și cu cutremurare. Valoarea unei oștiri scade, când numai numărul e dătător de ton, nu și calitățile singuraticilor indivizi. E mai de preferit să avem în Biserică mai mulți apostoli laici decât apostoli sfințiți.

Pe dealtăparte ar fi bine să se ușureze munca enormă de birou, care răpește timpul preotului, mai ales în parohiile mari. Biroul unor parohii seamnă a fi mai mult o întreprindere de cununii și înmormântări, decât cameră de lucru a unui bun păstor de suflete. Munca prea multă de birou nu-i de loc potrivită pentru ținerea trează a zelului preoțesc.

La spovedanie, pe amvon, în școală, la căpătâiul bolnavului, ne edificăm, ne îndreptăm, ne înflăcăram, ne întărim. A scotoci însă, de dimineața până seara, prin matricolele pline de praf, nu-i chemare și ocupație preoțească. Natural nu e vorbă aci despre neglijarea lucrurilor de birou absolut necesare, ci de simplificarea și ușorarea lor.

Încă o chestiune mult discutată, din acest punct de vedere, e neglijarea educațiunii preoțești. La teologi, disciplină și îndrumare, iar la preoți libertate deplină și lăsare pe puterile proprii.

Măcar că preotul tânăr, după 4 ani de școală, încă nu e om gata. Școala vieții îl poate schimba, poate să-i dea, dar poate să și ia dela dânsul foarte mult. Oricât de bună ar fi educația din școală, nu-i suficientă, dacă sufletul tânărului preot nu primește încurajare în viață. Și sufletul celui mai bun student teolog se vestejește și se usucă, dacă nu primește, din când în când, înprospătare. Cele mai temeinice învățături se uită, dacă nu se repetă, din an în an, și nu se completează mereu. Educația din cei câțiva ani de școală nu poate să dea acea putere sufletească, care să asigure zelul preoțesc, pe toată viața. De aceea, pentru păstrarea și promovarea însuflețirii preoțești, sunt necesare: Exerci-

țiile spirituale, lectura supravegheată, censurarea predicilor și a schițelor lor, aprecierea activității literare a preoțimii etc. Dacă nu voim să ne rămolim, dacă nu voim ca prin predicile noastre să-i chinuim pe intelectuali, trebuie să studiem necontentit și după ce ieșim din școală. Fără de aceasta pregătire continuă, cum vom putea să dăm lămuriri în chestiuni mai grele de credință și răspuns la atâtea probleme și întrebări ce ni-se pun? Urmarea neștiinței va fi că ne vom abate, cu grabire, din fața problemei ce ni-se pune și ne vom îngrozi mereu de gândul că nu avem pregătirea sufletească necesară... Medicul care, de când a ieșit din școală, n'a mai învățat, la bătrânețe, e om rămas de lume, își tratează clienții cu medicamente, cari nici nu strică nici nu folosesc. Tot astfel, fără de rezultat va fi și munca preotului, dacă toată viața voiește să trăiască cu ceea ce a învățat numai din cărțile de școală. Preotul bun învață toată viața. Zelul, fără de știință, nu-și poate desvolta toată puterea, totastfel și știința, fără de zel preoțesc, e fără de valoare în slujba Bisericii. Timpul nostru cere preoți buni, preoți cum erau aceia din primele veacuri (Ignație, Ambrosie, Atanasie, Vasilie, Grigorie, Ioan, Augustin etc.) a căror caracter și știință a rămas pildă pentru preoții tuturor timpurilor. Azi, mai mult ca oricând, preotul trebuie să fie lumina lumii și sarea pământului. Socotiți drept aceea cum umblați, cu pază nu ca niște neînțelepți, rescumpărați vremea căci zilele grele sunt (Ef. 5, 15).

S. Șiclovan

Importantele declarații ale dlui Ministru al Cultelor prof. Stanciu Stoian la Sibiu

Pe ziua de 17 l. c. dl Ministru al Cultelor a convocat la sediul Sf. Mitropolii la Sibiu, pe toți episcopii, consilierii și protopopii din întreaga Mitropolie a Ardealului, la o consfătuire, la care a făcut importante declarații, vestejind toate svonorile ce circulă cu privire la soarta Bisericii.

Înainte de a începe consfătuirea, dl Ministru Stanciu Stoian, cu toți ierarhii, consilierii și protopopii, reprezentanți ai Bisericii ort. ardelene, au luat parte la slujba sf. Liturghii înainte Sfințită oficiată în frumoasa capelă a Academiei Teologice „Andreiane“. După terminarea serviciului divin, toți reprezentanții coboară jos în Aula Academiei Teologice, unde se începe consfătuirea.

Dintre ierarhii prezenți au fost: I. P. S. S. dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, P. S. S. dr. Andrei Magieru, Episcopul Aradului, P. S. S. Nicolae Colan, Episcopul Clujului, P. S. S. dr. Nicolae

Popovici, Episcopul Oradiei, precum și întregul corp profesoral al Facultății de Teologie.

Cel dintâi ia cuvântul I. P. S. S. dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, care într'o scurtă dar pătrunzătoare cuvântare, după ce mulțumește dlui Ministru că s'a ostenit să coboare până la Sibiu, în mijlocul reprezentanților preoțimii ortodoxe ardelene, arată în termeni de o frumusețe rară, rolul jucat de Biserica noastră ortodoxă în istoria neamului nostru, arătând totodată aportul măreț al Bisericii noastre adus în toate ramurile vieții noastre naționale; pe plan politic, social, cultural, filantropic și economic, întreținând pe cheltuiala ei școli confesionale, primare, secundare, teoretice și comerciale, scoțând din sânul lor pleiada de slujbași specialiști, de cari se folosește azi Statul în toate compartementele sale.

Biserica noastră ortodoxă n'a fost niciodată streină de frământările poporului nici în trecut și

nu este străină nici azi, a spus I. P. S. S. Mitropolitul. Și continuând spune că: Biserica noastră ortodoxă în fața vremii de azi, stă cu fruntea ridicată, curată și cinstită, fiindcă de nimeni și niciodată nu i se va putea imputa că a fost o Biserică care să oprime și să exploateze poporul. Biserica noastră a suferit alături de acest popor și este dată pentru acest popor, deaceia ea este cu adevărat o Biserică democrată. Declară ședința de deschisă și dă cuvântul dlui Ministru al Cultelor.

Dl. Ministru după ce își arată deplina satisfacție că a putut participa la frumoasa slujbă divină, prilejuindu-i câteva clipe de adevărată reculegere sufletească, mulțumind I. P. S. S. Mitropolit, pentru cuvintele de bun venit pe cari i le-a adresat, rostește un important discurs, ascultat cu viu interes de toți cei prezenți. Referindu-se la cuvintele I. P. S. S. Mitropolit Nicolae, că Biserica ortodoxă nu se simte străină de evenimentele și frământările vremii, declară „că nici noi credincioșii nu ne simțim streini de Biserica ortodoxă în care ne-am născut și am crescut.” Iar mai departe spune, că evenimentul important care l-a făcut să ne convoace este alegerea din 28 Martie a. c. care alegere va avea să consfințească noua Constituție a Republicii Populare Române, ce reprezintă un pact fundamental făurit de însuși poporul care muncește cu brațul și cu mintea.

După ce expune mai pe larg realizările efectuate de Onor. Guvernul Țării de azi, pe plan politic, prin schimbările radicale produse dând Statului o nouă structură, în locul monarhiei devenind Republica Populară Română și încheind cu toate statele vecine pacte de amicitie; pe plan economic, înfăptuind reforma agrară; pe plan financiar, etatizarea Băncii Naționale și stabilizarea monetară; pe plan cultural; pornind campania pentru stărpirea analfabetismului; trece la libertatea de conștiință, consfințită în Constituția cea nouă.

În această ordine, de idei, se alătură cuvintele rostite de I. P. S. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, că Biserica ortodoxă a fost totdeauna alături de popor și ea a fost păstrătoarea naționalității acestui popor. Nu puteau trece cu vederea rolul mare avut de Biserica Ortodoxă în trecutul poporului nostru, deaceia Biserica Ortodoxă se va bucura de o atenție deosebită din partea Guvernului de azi, a declarat dl. Ministru.

Svonurile unei separări a Bisericii de Stat, cari circulă insistent, sunt cu totul neintemeiate, ca dovadă că preoții, slujitorii Bisericii, vor rămâne în bugetul Statului; așa cum au fost până acum, așa vor rămâne și de acum înainte, a spus dl. Ministru. Aceste declarații au fost primite cu vii și puternice aplauze de cei prezenți.

După cuvântarea dlui Ministru al Cultelor, iau cuvântul Prea Sf. Lor Dr. Andrei Magieru, Episcopul Aradului și Dr. Nicolae Popovici Episcopul Oradiei.

Prea Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, făcându-se ecoul celor prezenți, în termeni calzi mulțumește dlui Ministru, care de când conduce Ministerul Cultelor, datorită înțelegerii avută față de nevoile Bisericii, și sprijinului dat ei, noi am învățat să-l estimăm. După ce expune anumite deziderate ale Bisericii, în urma dreptului ce-l avem de a discuta proiectul de Constituție, cere în numele Bisericii ortodoxe, ca art. 28 din Constituție să fie complectat. Pe lângă alte deziderate expuse dlui Ministru, încheie cu cuvintele Scripturii: „Noi dăm Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu, cele ce sunt ale lui Dumnezeu“.

Prea Sf. Sa Dr. Nicolae Popovici, Episcopul Oradiei, luând cuvântul, cere modificarea art. 3 al noiei Constituții, în sensul ca școlile confesionale să rămână mai departe sub scutul și ocrotirea Bisericii, căci Biserica ortodoxă, nu are altă zestre, decât aceste mijloace de difuzare a luminii în sufletul tineretului. Acest drept îl revendică ca fiind al străduinței sale proprii. Biserica a fost totdeauna scutul poporului, și vrea să fie și de acum înainte.

După cuvântările Înălților ierarhi, răspunde în numele celor prezenți C. Păr. Protopop al Petroșanului, aducând mulțumiri dlui Ministru și asigurându-l din partea preoțimii de tot sprijinul. Mai vorbește C. Păr. Consilier Gh. Secaș, după care I. P. S. S. Mitropolit Nicolae, declară ședința de închisă invitând pe toți oaspeții la o agapă comună dată de Academia Teologică.

Pr. M. S.

Material pentru predici

La Dumineca III-a a marelui post

— Conștiința noastră ne părăște pe noi —

Dumnezeu a pus în sufletul nostru un judecător neobosit și privighetor necontentit, conștiința. Într-adevăr, printre oameni nu este nici un judecător, care să fie așa de treaz, ca conștiința noastră. Dintre judecătorii omenești unii se mituiesc, alții se câștigă prin măguliri, alții se intimidează prin frică și încă multe altele îi împiedecă dela judecata cea dreaptă. Însă tribunalul conștiinței nu se biruiește de toate acestea, căci poți să măgulești, să dai daruri, să ameninți sau să faci orice, această judecătorie pururea va rosti hotărârea cea dreaptă, chiar și asupra gândurilor tale păcătoase. Și tocmai cel ce a săvârșit păcatul se osârdește pe sine, chiar când nu-l părăsc alții. Și aceasta nu se întâmplă odată, sau de două ori, ci foarte adeseori și în toată viața. De ar fi trecut oricât de mult timp, conștiința niciodată nu

uită cele petrecute; atât în timpul cât se săvârșește păcatul, cât și înainte și după săvârșirea lui, se ridică asupra noastră ca un pârâș complet, iar mai cu seamă după săvârșirea păcatului. În timpul săvârșirii păcatului suntem beți și nu băgăm seama la conștiință așa de bine; dar după ce păcatul s'a săvârșit și s'a isprăvit și pofta s'a împăcat, atunci vine boldul cel amarnic al căinței. Aici se întâmplă cu totul împotriva celor ce zice Sf. Scriptură despre femeile cari nasc. Înainte de naștere ele pătimesc dureri multe și nesuferite, iar după ce au născut simt ușurință și durerile trec. (In. 16, 21). La păcat, dimpotrivă, este cu totul altfel. Până când purtăm în noi voința cea păcătoasă ne bucurăm și suntem veseli, iar după ce am născut în lume copilul cel rău, adică păcatul, atunci cunoaștem urăciunea lui, atunci simțim durerile, atunci pățim chinuri mari, mai mari decât femeile ce se află în durerile nașterii. De aceea vă îndemn, păziți-vă chiar dela început, să nu zămisliți în voi o poftă rea; iar dacă am zămislit-o, atunci să înăbușim în noi sămânța cea rea. Dacă, însă, și la aceasta am fost leneși, atunci, îndată ce păcatul s'a arătat în faptă, să-l omorăm prin mărturisire și lacrimi și prin paza asupra noastră înșine. Căci nimica nu este pentru păcat așa de omoritor, ca păra asupra noastră înșine și osândirea de noi înșine, unită cu pocăința și cu lacrimile. De aceea osândește păcatul tău și te vei libera de o grea povară.

După ce un părinte a pedepsit de multe ori pe fiul său, dar vede că acesta rămâne neînduplecat, neîndreptat, atunci el se leapădă public de dânsul, îl gonește dela casa sa și-l desparte de familie. Dar conștiința nu urmează așa. După ce a grăit odată, de două ori și de trei ori și de zece mii de ori, fără ca tu să o fi ascultat, ea totuși vorbește iarăși din nou și nu încetează până la răsufllarea cea mai de pe urmă. Acasă, pe uliță, la masă, la târg, pe cale, ba adeseori și în visuri pune înaintea ochilor noștri icoanele păcatelor noastre.

Și socotește înțelepciunea lui Dumnezeu! Conștiința n'are trebuință să ne părăscă *neconținut*, căci noi n'am putea purta povara, când ea ar vorbi în contra noastră neîncetat. Dar Dumnezeu n'a făcut conștiința așa de slabă, încât să slăbească după înțâia sau a doua amintire. Dacă ea în toate zilele și în toate ceasurile ne-ar chinui cu boldul său, noi am fi înăbușiți de descurajare. Dacă din contră, după înțâia sau a doua amintire ar înceta cu păra sa, foarte puțin folos ne-ar aduce. De aceea, Dumnezeu a întocmit așa, ca conștiința să se mustre de multe ori și cu sânguință, dar totuși nu neîncetat; de multe ori ca să nu cădem în ușurătatea minții, ci până la moarte să rămânem treji; nu neîncetat și fără răgaz, ca să nu ne descurajem, ci câteodată, ca să ne liniștim, să ne mângâiem și să putem iarăși răsuflla.

Pe cât de pierzător ar fi și ar aduce o grosolană ne-simțire, dacă păcatele nu ne-ar pricinui nici o durere, tot așa de vătămător ar fi, dacă noi ar trebui să suferim această muncă deapurarea și fără măsură. Căci covârșirea necazului poate lipsi pe om de minte, a copleși sufletul și a-l face incapabil de orice bine. Pentru aceea conștiința ne mustră numai din timp în timp, căci ea este destul de aspră și chinuște pe păcătos mai cumplit decât strămutarea.

Pe lângă aceea conștiința se deșteaptă și strigă cu multă putere asupra noastră nu numai când noi înșine păcătuim, ci și când vedem pe alții păcătuind. Când desfrânatul, tâlharul, ș. a. măcar că nu se părăște pe sine, dar aude păra asupra altora, cari au săvârșit aceleași păcate, se crede pe sine însuși pedepsit, căci imputând altuia păcatele sale, iarăși se înfățișează cu vioiciune și aceluia în aducere aminte păcatele sale proprii. Acela se părește, și acesta, care a săvârșit aceleași păcate, nepărât de nimeni durerile pedepsei.

Dar tot așa se întâmplă și cu faptele cele mărite. Când alții se laudă și se încununează, se bucură toți cei ce au făcut aceleași fapte nobile, ca și cum lauda aceea i-ar privi pe dânsii.

Deci cine poate fi mai nenorocit, decât păcătosul, care se doboară însuși pre sine, când alții se părăsc? Dimpotrivă cine poate fi mai norocit, decât cel îmbunătățit, care se poate bucura împreună și atunci, când alții se laudă, căci lauda altora îi aduce aminte lui de faptele sale cele mărite. Aceasta este cu adevărat un semn al proniei lui Dumnezeu! Mustrarea conștiinței este o ancoră sfântă a sufletului, care nu ne lasă să ne cufundăm cu totul în cursa păcatului. Căci nu numai când săvârșim păcatul, ci adeseori mulți ani după aceea conștiința iarăși ne amintește nelegiuirile noastre cele vechi.

Până aici am văzut, că conștiința este judecătorul cel mai nemituit și neobosit; să cumpănim acum în scurt adevărul: *o conștiință bună este cea mai mare mângăiere în nenorocire*. Pentru ce ne temem noi de moarte? Pentru că nu avem o conștiință bună. Dacă noi am avea aceasta, nu ne-ar spăimânta nici moartea, nici foametea, nici pierderea averii, nici orice altceva. Căci pe cei îmbunătățiți nu-i poate vătămă nimic diu toate acestea, nici a le răpi norocirea lor lăuntrică. Cine se nutrește cu nădejile cele mai mărite, nimica nu-l poate întrista. Sau cine poate face ceva, care să poată neliniști pe un asemenea om nobil? Presupuneți, că cineva îi răpește averea. Dar el are o comoară în cer. Cineva îl isgonește din patrie, dar el are patria sa în cer. Poate că cineva îl ferecă în lanțuri. Dar el are o conștiință liberă și nu bagă seamă de închisoarea cea din afară. Însă poate că cineva ucide trupul lui. Totuși el iarăși va învia. Precum cel ce se bate cu umbra și bate aerul, nu poate răni pe nimeni, așa

și cel ce se luptă împotriva celui drept, se luptă numai cu umbra, cheltuiește zadarnic puterea sa și nu poate să aducă aceluia nici o lovire. Dacă poți tu să-mi asiguri dobândirea cerului, atunci poți să mă omori astăzi și eu chiar îți voiu mulțumi pentru aceasta, că tu m'ai pus așa repede în stăpânirea acelor bunuri înalte. Dar, va răspunde cineva, tocmai de aceea suntem noi îngrijiiți de moarte, căci din pricina păcatelor noastre, avem puțină nădejde la împărăția cerului. Dacă este așa atunci încetează a te tângui împotriva morții, tânguește-te mai vârtos asupra păcatelor tale, spre a te curăți de dănele. Grozăvia morții așa dar, nu este însăși moartea, ci conștiința cea rea; căci conștiința cea bună ridică chiar morții groaza ei. Și așa este cu orice nenorocire.

(Sf. Ioan Hrisostom).

Informațiuni

● † P. C. Ic. Stavr. Gh. Turicu. În ziua de 8 Martie a. c. după o scurtă suferință, a încetat din viață la Arad în vârstă de 81 ani, Păr. Ic. Stavr. Gheorghe Turicu, tatăl I. P. C. Ic. Stavr. Caius Turicu, Consilier cultural referent al Eparhiei noastre. La vestea morții sale, însuși Prea Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, a ținut să-i dea ultima binecuvântare, poposind o clipă la căpătâiul lui și înălțând rugăciuni către Dumnezeu, pentru odihna sufletului său.

De aici din Arad, potrivit dorinței răposatului, în ziua de 9 Martie, a fost transportat cu trenul în comuna Grăniceri. La sosirea trenului în gară, deși pe un timp întunecos, ploios și furtunos, la descinderea familiei din tren, li s'a prezentat o scenă extrem de emoționantă, întreg satul, cu mic cu mare, tineri și bătrâni, țărani și intelectuali, au ieșit întru întâmpinarea fostului lor păstor sufletesc. O mare de capete se profilau prin bezna întunecului, la falfăierile luminilor, și într'un cor imens, a răsunat puternic cântarea: „Cu sfinții odihnește... în timp ce clopotele celor două biserici răsunau, anunțând în mod duios sosirea celui ce 35 de ani a păstorit această comună.

Dela gară cu un impunător cortegiu a fost condus la sf. biserică, unde sicriul cu rămășițele pământești au fost așezate până a doua zi. În tot timpul nopții întreg satul s'a perindat prin fața sicriului, aducându-i cel din urmă omagiu, iar credincioșii dela Oastea Domnului, în tot timpul privegherii, i-au cântat cântări funebre.

În ziua de 10 Martie, la ora 9,30 a. m. s'a început sf. Liturghie oficiată de Păr. Octavian Turicu, iar răspunsurile fiind date de corul copiilor, adevărat cor îngeresc, condus cu deosebită măiestrie de Păr. Simeon Moleru.

După oficierea sf. Liturghii, la ora 11 s'a început slujba înmormântării, oficiată de un sobor de 18 preoți îmbrăcați în odăjdii, în frunte cu C. Păr. Petru Marșeu, protopop pensionat și Marin Sfetcu adm. protopopesec. Răspunsurile funebre au fost date de corul bărbătesc, condus cu multă pricepere de țăranul M. Mara. La sfârșitul prohodului, C. Păr. Marin Sfetcu, a rostit o frumoasă și însuflețită cuvântare, în care a scos în evidență activitatea prodigioasă și meritele defunctului pe terenul sufletesc al păstorilor săi.

După ce s'a terminat cu slujba înmormântării, C. Preoți au ridicat pe umeri sicriul cu rămășițele pământești, purtându-l până în fața Bisericii. De aici a fost ridicat pe umeri de foștii săi enoriași, conducându-l până la mormânt, urmat de un nesfârșit cortegiu de credincioși.

La mormânt, Pr. Gheorghe Păiușan din Șiclău în numele preoților, I. Mandă, dir. școlar, în numele corpului didactic și al școlii primare și Pr. Nicolae Lipovan în numele credincioșilor, îi aduc ultimul salut.

Apoi sicriul a fost coborât în mormânt, în timp ce șiroaie de lacrimi curgeau din ochii familiei și a tuturor participanților. După prima lopată de pământ aruncată peste sicriu, mulțimea a început să se împrăștie cu pronunțarea creștinescului „Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!“ Cor.

● Nu se mai acordă dispense de studii în vederea hirotoniei. Decizia în acest sens a fost dată de Onor. Minister al Cultelor, pentru motivul că au trecut aproape patru ani dela încetarea războiului și astfel, cei ce și-au întrerupt studiile pentru satisfacerea obligațiilor militare, au avut timpul necesar pentru terminarea studiilor superioare teologice. În consesință, nu mai pot fi invocate motivele circularii Onor. Minister al Cultelor Nr. 649-1946. (Din Buletinul Eparhiei Argeșului Nr. 2. 1948).

Nu da urechea ta limbii celui ce defaimă, nici limba ta urechii iubitului de ponegrire, ascultând sau grăind cu plăcere cele rele împotriva aproapelui, ca să nu cazii din dragostea dumnezească și să te afli străin de viața veșnică.

Cetiți și răspândiți

“BISERICA ȘI ȘCOALA”

adaus pentru popor.

Nr. 987/1948.

Concurs

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 de zile, pentru întregirea parohiei Zarand I, protopopiatul Ineu, devenită vacantă prin transferarea preotului Aurel Luca la altă parohie.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 24 jugh. cad.
2. Stolele și birul legal.
3. Folosința casei și grădinei parohiale, în fosta școală confesională.

4. Salarul de stat.

Parohia este de *clasa I*. Dela recurenți se cere cvalificațiune pentru parohii de *clasa I*.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc și va avea obligația de a îndeplini cu conștiinciozitate toate îndatoririle legate de funcțiunea de preot duhovnic.

Actele necesare, dimpreună cu cererea și un scurt memoriu, cu datele personale și activitatea de până aci, se vor înainta, în timpul concursului, Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad la 11 Martie 1948.

3-3 † ANDREI, Traian Cibian,
Episcop, cons. ref. eparhial

Nr. 912-1948.

Pentru îndeplinirea parohiei *Miniș*, protopopiatul Radna, se publică concurs prin alegere, cu termen de 30 de zile.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 24 jugh. cad., dintre cari 6 jugh. în hotarul comunei Miniș, iar 18 jugh. în hotarul comunei Andrei Șaguna, cu 6 drepturi urbariale, un drept comunal, una cânepiște mare și dreptul de pășune și pădure.

2. Folosința casei parohiale cu supraedificatele necesare și grădină.

3. Stolele legale.

4. Birul legal, câte 5 kgr. grâu în natură anual dela familiile cu pământ și 2 și 1/2 kgr. grâu anual dela familiile fără pământ.

Familiile fără pământ vor putea răscumpăra grăul cu prețul maximal.

5. Salarul dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Preotul ales va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc și va avea obligația de a-și îndeplini cu conștiinciozitate toate îndatoririle legate de funcțiunea de preot duhovnic.

Parohia este de *clasa I-a*. Recurenții vor trebui să aibă cvalificațiunea prescrisă pentru parohii de *clasa I*.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (certificatul școlii secundare, absolutorul teologic,

diploma de capacitate preoțescă, certificat de serviciu), adresate către Consiliul parohial din Miniș, se vor înainta, în timpul concursului, Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Recurenții admiși la concurs se vor prezenta în parohie la serviciul divin, pentru a servi, cuvânta, cânta și a face cunoștința credincioșilor, cu aprobarea prealabilă a administratorului protopopesc.

Din ședința Consiliului parohial al parohiei Miniș dela 1 Martie 1948.

Aprobat

Arad, la 11 Martie 1948.

† ANDREI, Traian Cibian,
2-3 Episcop, cons. ref. eparhial.

Nr. 1077-1948.

Se publică concurs din oficiu, cu salariul dela Stat, cu termen de 15 zile, pentru parohiile:

1. Bonțești,	protopopiatul	Gurahonț,
2. Gașa,	"	Șiria.
3. Grânceri,	"	Chișineu-Criș.
4. Groșii-Noi,	"	Radna.
5. Jolă-Mare,	"	Buteni.
6. Josășel,	"	Gurahonț.
7. Leasa,	"	Hălmagiu.
8. Lunșoara,	"	Hălmagiu.
9. Monoroștia,	"	Radna.
10. Petriș,	"	Săvârșin.
11. Sârbi,	"	Hălmagiu.
12. Șepreș,	"	Cermeiu.
13. Șicula,	"	Ineu.
14. Susani,	"	Buteni.
15. Zăbrani,	"	Radna.
16. Mișca II,	"	Chișineu-Criș.
17. Hodiș,	"	Buteni.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, în timpul concursului.

Arad, la 20 Martie 1948.

† ANDREI, Traian Cibian,
2-2 Episcop, cons. ref. eparhial.

Nr. 999/1948.

Comunicat

Consiliul Central Bisericesc cu adresa nr. 658/1948, comunică că Institutul Național Agricol a probat ca parohiile și preoții Bisericii ort. rom. să poată primi împrumuturi pentru complectarea și procurarea inventarului agricol precum și pentru exploatarea în regie proprie a pământului bisericilor și sesiilor parohiale.

Arad, la 19 Martie 1948.

Consiliul Eparhial
† ANDREI, Seculin,
Episcop, consilier referent eparhial